

SKOVIR

LETO I.

LJUBLJANA, DNE 5. MAJA 1928.

ŠTEV. 8.

Izhaja vsako drugo soboto. — Stane četrtletno 15 Din itd. — Posamezna številka 3 Din.

Upravništvo in uredništvo: Ljubljana-Rožna dolina, Cesta II 18. — Ček. račun št. 10.995.

Žena: «Pravijo, da sport krepi telo, dušo, veselje do življenja...»

Mož: «Res je! Glej, kako je tema dekletoma že okreпил manire...»

Vse se obrača.

Hotentot v Jugoslaviji modruje: «Včasih so se Evropci zgražali nad nami in našo goloto, zdaj pa je njihov nežni spol prevzel našo modo: Naši plesi so v Evropi že davno v modi in ko bodo še stradani Bosanci in Dalmatinci posegli po človeškem mesu, bo naša kultura kompletno prenešana v Evropo...»

V Ljubljani nujna sportna potrebščina.

Uradnik na policiji (sportniku): «Zakaj Vam bo orožni list? Saj niste bankir, na periferiji tudi ne stanujete, niti niste lovec...»

Sportnik: «Zato sem pa sodnik pri nogometnih tekmah...»

Na davkariji.

Podjetnik Glavin je prišel na davkarijo in zahteval davčnega upravitelja. Upravitelj pride in Glavin mu reče: «Prosim vas za mesec dni dopusta.»

Upravitelj: «Kako? Saj niste pri nas uslužbeni.»

Glavin: «Res je, toda jaz delam za vas že dvajset let...»

P.

Profesor Rastresnik.

Hlapec: «Profesor Rastresnik, ki sem ga davi vozil na kolodvor, mi je pomotoma dvakrat plačal vožnjo. Ali naj mu preveč plačano vrnem?»

Gospodar: «Kaj še! Če je tako pozabljiv, ga terjaj še enkrat!»

Iz otroških ust.

Tonček se pelje na tramvaju s svojo mamico in krčevito drži v roki platnega zajčka. Nasproti njima sedi uboga žena v žalni obleki s svojim sinkom in baš pripoveduje sopotnikom, da je umrl njen mož.

«Tonček,» zakliče mamica, «vidiš, ta fantek je izgubil ateka, napravi mu veselje in mu daj svojega zajčka!»

Sinko se globoko zamisli in nazadnje vpraša: «Mamica, ali ne bi mogel namesto zajčka raje darovati fantku našega ateka?»

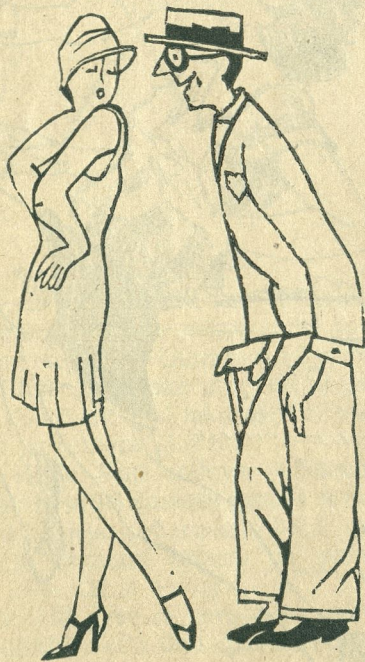
D.

Pesem in račun.

On: «Draga gospodična, moje srce prekipeva od ljubezni do Vas.»

Ona: «To je prav v redu, gospod, samo da bi tudi Vaša denarnica v enaki meri prekipevala od bankovcev...»

P.

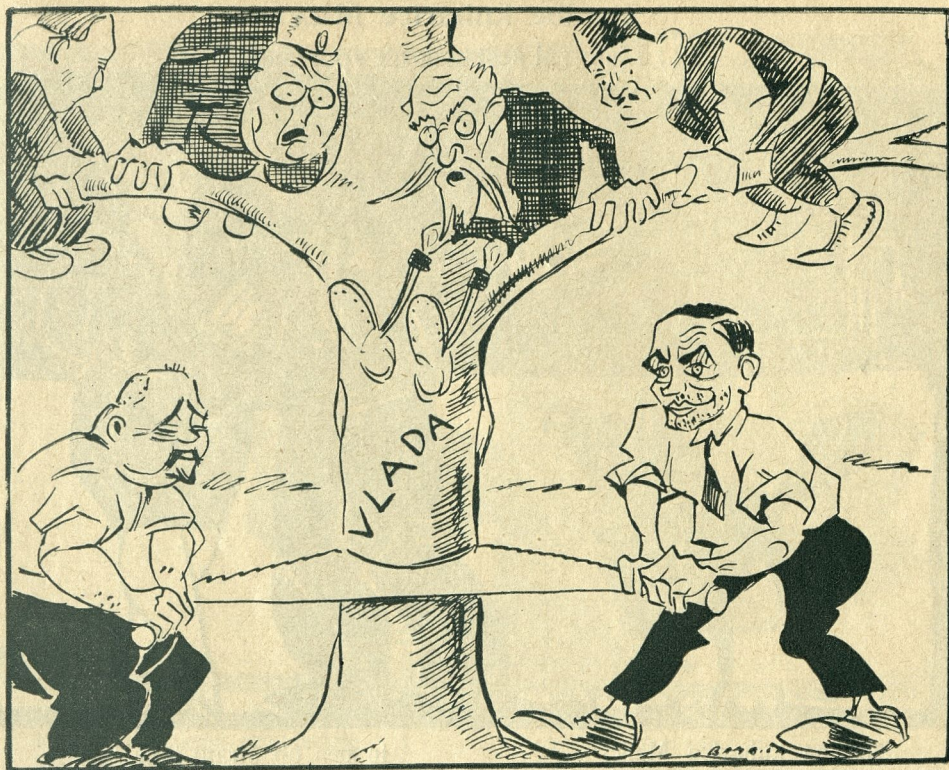

On: «Ali je resnica? Z menoj ste Vi prvič prevarili moža?»

Ona: «Da... z Vami prvič...»

LEP ROMAN

poIn napetih prizorov, bo začel izhajati v «Skovirju». Naročite se takoj na list in v redu poravnajte naročnino!

Pribičević (Radiću): Če bova vztrajno držala vsak svoj konec, bova kmalu pila likoj...»

VOLKA STA GA POŽRLA.

Lovci nikdar ne lažejo! To si dobro zapomnite vsi, ki še tega ne veste. Verodostojnost zanimivih lovskih zgodb je nedvomljiva.

Pri «Pijani žabi» so se sestali lovski bratci Gašper, Miha in Boltežar ter srkali kapljico, seveda ne po kapljicah, in skušali drug drugega nadkriliti z zanimivejšim lovskim doživljajem.

«Lanske jeseni, ko so se selile divje gosi v toplejše kraje,» je začel Gašper, «sem nekega večera slišal na Ljubljanskem polju njihovo gaganje v zraku. Zasedoval sem intenzivno najkrepkejši glas, meril kar po smeri glasu in točno zbil iz zraka lepega gosaka.»

«Malenkost,» se je postavil Miha, «jaz sem nedavno v okolici Kranja skozi grmovje zavohal jerebico in jo zadel v glavo. Žival se je tisti hip, ko je dobila strel, obrnila na levo, tako da je krogla, ki je prišla od zadaj ven, zadela še divjega zajca, ki je baš pritekkel po desni strani mimo.»

Sedaj je prišel na vrsto še Boltežar, da pove svoje. Počasi in slovesno je začel: «Tam v kočevskih gozdovih sem prišel nekoč v prav težaven položaj. Čakal sem s puško v roki na brvi, ki je vodila preko zelo globokega potoka. Nankrat je pritulil po potu velikanski volk. Hitro sem ustrelil, puška mi je zdrknila v strugo potoka, a volka nisem zadel. Obrnil sem se in hotel uteči klatežu, toda, glej, na drugi strani brvi mi je zastavila pot volkulja. Predstavljalja si, bratca, strašen položaj: stal sem sredi brvi, daleč pod mano potok, na vsaki strani brvi pa po ena zver, režeča v mene, da me požre...»

Boltežar je sredi napete zgodbe malo postal in si začel basati pipo, a Gašper in Miha, radovedna na zaključek zgodbe, sta oba v en mah vprašala: «No, kaj pa je bilo potem?»

«Kaj je bilo? Požrla sta me», si je odahnil Boltežar in si zapalil pipo.

Podvršan.

Zgodbe kuharice Mice
2.) Ljubavni sestanek ob vodnjaku.

Prelepa kuharica Mica
za fanta lepega ima Matijca.
Vsa blažena se z njim spreha

in pes ob strani jima laja.
Kako pomirita naj potepina
laježa, nesramnega Dlakina?

Priveže fantič psa k ročaju
vodnjaka na samotnem kraju
ter cucku trdo zapove,

da lajati zdaj nič ne sme.
Prelepa kuharica Mica
medtem že čaka na Matijca.

Lepo oba sta se objela,
ko ob vodnjaku sta sedela.
Poljub sladak je zdaj pa zdaj

kot cmok zašvrkal v nočni raj.
A kaj, za vraga, je Dlakinu,
temu grdemu fakinu?

Po poti čvrsto zdaj zajavkal,
zdaj nežno spet je zamijavkal
sovražnik — maček Copatin.

Ročaj potegnil je Dlakin
in brizg zaljubljeni je par zalil,
ljubezen vročo pogasil.

Vsak poštenjak poravna naročnilno brez pritiska in moledovanja. Le nepoštenjak se skuša potuhniti in nas oškodovati.

SLOVEN'Č, TVOJA ZEMLJA...

Ali mislite, da gospodje ljubljanskega Talijinega svetišča nimajo humorja?

Ko je nedavno obiskal naš slikar dramsko gledališče, da napravi nekaj karikatur dramskih umetnikov, je najprej naštel na gospoda D., kateremu je izpovedal svoje želje.

Gospod D. je takoj dal na razpolago svojo uslužnost in na podlagi te uslužnosti se je rodil smešen zapletljaj, torej smešnica za «Skovirja» in — na račun «Skovirja». Naj Vam napišem dogodek v obliki običajne smešnice.

Slikar: «Ali bi lahko slikal posamezne gospode in dame za 'Skovirja'?»

Gospod D.: «Prosim, prosim, takoj jih bom poklical.»

Slikar: «Tudi gospodično D.!»

Gospod D. (odpre neka vrata in zakliče): «Gospodična D., slikar Vas čaka.»

Gospodična D. (izza vrat): «Nikar, nikar! Še nisem oblečena.»

Gospod D.: «Nič ne dene, saj je za 'Skovirja'...»

Pa nikar ne mislite, da je stric «Skovir» kaj zameril, ker se je stvorila smešnica na njegov račun! Saj sta jo rodila dobra volja in zmisel za humor!

Stric ne zameri niti nekemu naivnemu časopisu, ki bi rad očital stričevi tvornici prekratke kijklje. Tisti list — Bog se usmili vseh, ki svojo potrebo po šali sitijo z njim — bi bil rad hudoben. Tisti list ne ljubi «nemorale» in zato pripoveduje jako duhovito, da so klobase v Žužemberku prav dobre, če so prav pečene, da je blato v Brezovici blatno, da mesarji v Trbovljah bika najprej zakoljejo, preden začnejo sekati meso. Take pripovedke so res vsega občudovanja vredne in zelo moralne, vendar se nam ob njih zbudi domneva, da je naš tiskovni zakon kljub vsem ostrim kritikam hudo širokogruden...

Še eno zgodbo o pomanjkljivih toaletah!

Naš sotrudnik je za šalo ustavil v kavarni kolporterko našega lista: «Jej na, ali si upate prodajati tak list z ženskimi podobami, ki imajo tako kratka krila?»

«Zakaj?» se je popolnoma po pravici začudila naša teta. «Na ulici vidim še vse drugače oblečene punce!»

Interesantno je, da obstojajo pri nas ljudje, ki s polnim priznavanjem in z neokrnjenim spoštovanjem čitajo tuje humoristične liste, ki so vsi polni dvoumnih namigavanj in zelo svobodnih slik, a jim zastaja sapa, če vidijo svobodnejšo žensko sliko z domačim besedilom. Brez ženskarjenja ni v inozemstvu nobenega humorističnega lista, a pri nas bi menda morali pisati samo zgodbe o afriških zamorčkih ter o «pridnem Janezku in hudobnem Mihcu» z edinim moralnim koncem, da je Janezek za svojo pridnost poplačan, a Mihec kaznovan.

Dobro, pa dajmo še mi napisati zgodbo o Janezku in Mihcu, toda tako, kakor se je res zgodila! Recimo:

«Pridni Janezek in hudobni Mihec gresta iz šole domov.

Naenkrat spleza Mihec na tujo hruško, si natrga sadja in hitro skoči na tla, kajti gospodar prihaja z dolgo šibo. Hudobni Mihec zbeži, a pridni Janezek ostane, saj ni on ničesar ukradel.

«Kaj ne veste, da sem jaz pridni Janezek?» se razjoče Janezek, ko zapoje šiba po njegovem hrbtu.

«Ti bom že dal, ti paglavec, ti mrha tatinska!» kriči gospodar, in sedaj zbeži tudi Janezek in leti tako dolgo, da dojde Mihca, ki vesel zoblje hruške in niti enega sadu ne odstopi Janezku, čeprav je ta držal zanj batine, češ: «Osel, zakaj si ga pa čakal!» Ostrin.

Razlika.

Profesor: «Kako uživa mravljia hrano?»

Dijak: «Prav tako kakor slon, samo manj.»

Osveta.

Dekleta v višji dekliški šoli so neprestano nagajala mlademu profesorju, ki ni vedel, kako naj skoro odraslim dekletom vrne milo za drago. Nekoč so mu razposajenke, preden je prišel v razred, zmočile stol z vodo.

Siromak je stopil v sobo, sedel na stol in ves moker na sedalnem delu telesa zakričal: «Katera gospodičen je sedela prej na stolu?» D.

Ela: «Kaj je dejal moj oče, ko si ga prosil za mojo roko?»

Emil: «Kar sapa mu je vzelo.»

Ela: «No, in ko je zopet prišel do sapa?»

Emil: «Takrat sem bil že davno zopet na ulici...»

P.

Financarska.

Reče kmet financarju: «Gospod, jih pač morajo dosti noge boleti, ko toliko okoli hodijo!»

Financar: «Ne, oča, čisto nič me ne bolijo.»

Kmet: «Kako pa to?»

Financar: «Ej, vidite, ko pa me vrag nosi.»

Kmet: «Ni mogoče, za pet ran božjih!»

Financar: «Res, res je tako. Ali se spominjaš, kako si ti lani skrivaj kuhal žganje na samotni pristavi? Pa si poslal svojega Janezka, naj oprezuje po takem in takem gospodu, ki je zelen, pa sabljo nosi. Ti si medtem v strahu in trepetu stiskal iz sliv blaženo žganje. Pa je res prišel financar. Tvoj Janezek ga je opazil in poletel k tebi: Saj še veš, da si jezen rekel: ‚Ga že nese vrag!‘»

Veljko.

Pogojno.

Gospod: «Ali je gospodar doma?»

Služkinja: «Je in ni.»

Gospod: «Kaj se to pravi?»

Služkinja: «No, za prijatelje je moj gospodar doma, za upnike pa ne...» D.

Oblačilo za drugi svet.

Župnik Polikarp na Rebru je Marijinih družbenkam govoril o zadnji uri in jim polagal na srce: «Kadar se boste odpravljale na drugi svet, si pripravite dostojno oblačilo, v katerem boste stopile pred nebeškega očeta. Katere ste grešnice, si oblecite črna oblačila! One pa, ki imate čisto vest, oblecite belo obleko nedolžnosti!»

Kmalu po tem dogodku je nevarno zbolela članica Marijine družbe Genovefa in se začela, vdana v voljo božjo, pripravljati za nebesa. Poklicala je tudi župnika Polikarpa. «Ah, gospod župnik,» se je razodela Genovefa, «ko bom umrla, naj me oblečejo v belo oblačilo!»

«To me prav veseli,» jo je tolažil župnik, da si bila vedno poštena.»

«Vendar,» je sramežljivo popravljala Genovefa, «sem in tja naj po belem oblačilu le prišijejo po kakšen črn trak...»

Varčnost.

Oče: «Tvoja babica je bila tako varčna, da je ves svoj denar vložila v nogavice.»

Hčerka: «Saj jaz storim isto. Glej, kako divne nogavice imam...»

«Pogled na Vas je naravnost božanski! Gospodična Dragica, ali so Vas že kdaj prijemale pesniški občutki?»

«Pesniški občutki ne, pesniki pa že večkrat...»

Židovska.

Priselil se je v Ljubljano žid Izak in odprl trgovino. Niso v Ljubljani tla za žide in ubogi Izak ni uspeval s svojo trgovino. Zato se je pokristjanił. To pa ni ugajalo njegovemu prijatelju rojaku Abrahamu, ki je ogorčeno ošteval Izaka: «Kako se boš zagovarjal, ko boš stopil pred nebeškega očeta kot izdajalec vere svojih očakov?»

Izak (malo pomisli): «Dejal mu bom: Tudi tvoj sin je prišel na svet kot Jud, pa se je potem pokristjanił...»

V raju štoklje z nerojenčki.

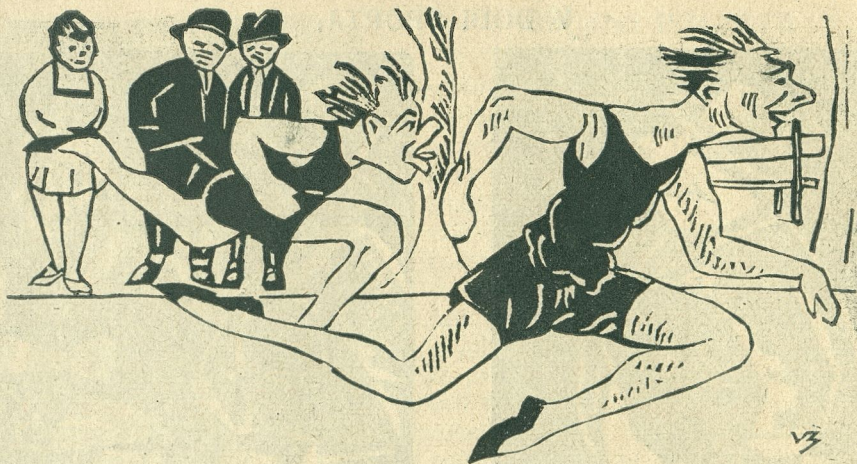
V raju nerojenčkov je izdala štoklja ukaz, da si mora zopet eden nebogljencev izbrati starše, pa je menil prvi: «Jaz bom v izberit hudo previden.»

Drugi: «Izbral si boš gotovo prav bogate roditelje?»

Prvi: «Ne gre mi baš za bogastvo. Glavno je, da moji materi ne bo treba roditi v kakšni jugoslovenski bolnici, kjer strašno varčujejo in bodo v kratkem zmanjšali bržkone še porcije materinega mleka.

P.

Prvi gledalec: «Kaj se Vi tudi zanimate za to sportno panogo?»

Drugi gledalec: «Ne! Meni so ljubše nogometne tekme, ki se nikdar ne končajo brez škandalov...»

PUSTOLOVEC.

«Gospoda hotelirja želim», je poklical natakarja eleganten gospod, ki je pravkar spravil pod streho obsežno kosilo.

Hotelir je prišel z najvljudnejšim in najuslužnejšim obrazom.

«Vi ste hotelir Pečenko, kajne?» je menil gost.

«Na uslugo sem, gospod.»

«Prav», je nadaljeval gost, vzel cigareto iz ust in čvrsto pogledal hotelirja. «Lansko leto enkrat sem tu obedoval, pa nisem mogel plačati, in ste me Vi vrgli iz restavracije.»

«Zelo žal mi je, gospod, pa saj boste razumeli... kupčija...»

«Prav, prav! Ali bi me hoteli še enkrat vreči iz gostilniške sobe?»

Sramuje se.

Stražnik (pijancu, ki leži v jarku): «Starejši mož ste, pa ste se tako daleč izpozabili. Ali se prav nič ne sramujete?»

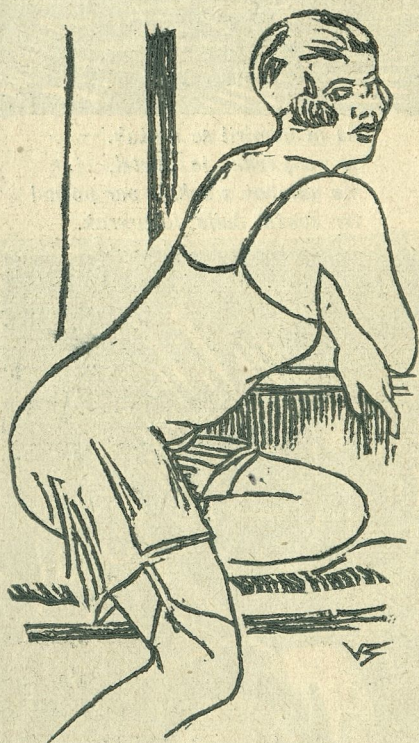
Pijanec: «Saj me je zelo sram, gospod stražnik...»

Razsoden sinko.

Sinko: «Mama, v Jutru' berem, da iščejo statiste za neko dramo. Kdo pa so ti ljudje?»

Mati: «Veš, to so takšni možje, ki na odru ne smejo govoriti.»

Sinko: «Potem bi se pa naš atek lahko takoj javil...»

«Danes tega lopova Emila gotovo ne bo, ker sem mu rekla, naj prinese s seboj mnogo denarja...»

SLOVENIA-TRANSPORT

Miklošičeva cesta 36, Ljubljana. Tel. 2718.

Špedicija, mednarodni transporti, ocarnjanja, prevoz, selitve.

Nizke cene!

Nizke cene!

V DOBI SPORTA.

V nedeljo vsak pošten meščan
osveženja si sil želi.
Zatorej Polikarp Klepán
v naravo božjo sam hiti.

Še ni pomiril se možak,
se vanj tekač je zaletel,
mu gumbov s suknje par posnel
ter zbežal dalje dolgokrak.

A siromaku sport presneti
oddih nedeljski hoče vzeti.
Vanj kolesar se je zadel
in rob mu hlač je s sabo vzel.

Sledilo zlu je novo zlo:
ga v blato vrglo je kolo,
ko avto vanj se je zadel
in dalje blazno v svet zdrvel.

*Potolčen, strgan, razcapan
se vračal je domov Klepán.
Med štirimi se stenami
pač sporta menda bati ni!*

*Čim hišna vrata je odprl,
od groze skoro bi umrl:
Iz veže žoga je zletela
in v sredo lica ga zadela.*

OKUSNA POLENTA.

Tam doli ob skrajni škipetarski meji sta dva naša uslužbenca, vršeča napor-no službo, zašla v širnili gozdih in sta na večer prišla vsa lačna in utrujena k neki samotni koči s številno rodbino, ki je živela v zadrugi in stanovala v eni sami sobi v slogi, bratstvu in sestrstvu, kakor je tam doli lep in nepokvarjen običaj. Naša dva junaka, Dizma in Longin, sta zaprosila za vsaj malo živeža in bila sta od kučegazde obveščena, da se pripravlja za večerjo «pura», kakor doli pesniško imenujejo našo prozaično polento.

«No, «pura» je bila kmalu kuhana, samo zabeliti jo je še treba. Ker pa je bil oni čas ostró zapovedan post — na jugu se poste po mesec dni v naprej skoro za vsakega svetca — je bila zabela, seveda, samo postna ter je obstojala v česnu. Baba je vzela glavicico česna v usta in jo grizla in grizla in ko jo je dosti na drobno zgrizla, je popljuvala s tem na delikaten način zdobljenim česnom vso polento ter jo premešala, da bi bil pač vsak atom deležen izdatne postne začimbe.

Ni treba omenjati, da se je Dizmi in Longinu ob tej proceduri preobrnil želodec, ki pa je bil k sreči prazen, oj, tako prazen kakor državne blagajne. Imela sta že dosti, čeprav «pure» še okusila nista.

«Izvolita večerjati», pozove gostoljubno gazda našo dvojico.

Naša dva se branita, da ne in ne, ter se zahvaljujeta, da nista lačna, nego samo silno trudna.

«Pa kad je tako, po bogu brate, pa hajdi i lezi!»

Rodbina je seveda s tekom povečerjajala, a ostala je na dhu še malenkost okusne jedi. Vsi se spravijo k počitku, par za parom, vsi lepo po podu in po vrsti. Med vsemi tudi Dizma in Longin. Ali glad ne dá zaspati. Ves obupan se dvigne Longin s trdnim sklepom, da vendar okusi vsaj malo ostale polente. Saj čisto do dna tista delikatna zabela vendar ni dosegla. Tudi Dizma se je dvignil:

«Kam greš, Longin?»

«Ne morem zdržati, preveč sem gladen.»

«Čuj, Longin, najej se in še meni prinesi kos!»

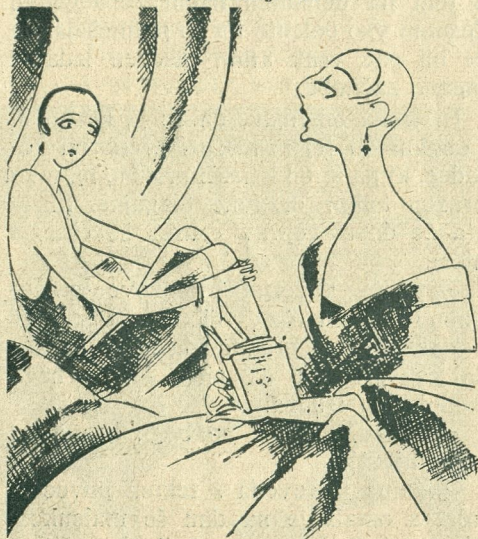
«Bom, Dizma, samo težko bo priti preko vseh teh ležečih teles v kuhinjo, da ne bom koga zbudil.»

Lepo pride Longin v kuhinjo, grabi iz kotla polento in jo maši v usta. Oj, kaka slaščica! A Dizma čaka in umira od glada. Hajdi, njemu zadnjo pest polente! In dobri Longin jo v desnici nosi in žonglira v temi med spečimi telesi, ali nesreča: topla polenta mu pade iz roke vprav ob ustih čvrste mlade žene ter se zavalji po njenih prsih. Žena v spanju zajavka. Gavro se zdrami, v polsnu grabi okoli svoje žene, grabi po njenih prsih, zagrabijo toplo polento in ves prepaden zavpije v mirno noč: «O, ti svinja, kaj pa si se tako najedla, da moraš bljuvati!»

Za to zadnjo besedo ne garantiram; zdi se mi, da je imela drugačen, bolj čvrst zvok...» Veljko.

Razumljivo.

«Gospa Kleplja, čudno se mi zdi, da ste o razmerah v Prepirnikovi obitelji tako dobro poučeni.»

«Kupila sem njihovo papigo.»

Telefonski pogovor z ženo.

Ravnatelj: «Kaj, za vraga, pa stojite tako dolgo pri telefonu in nič ne govorite?»

Uradnik: «Oprostite, gospod šef, govorim s svojo ženo...»

Kaplar (novincu): Pojdi takoj v stanovanje gospoda majorja in povej tam slugi, naj obvesti milostivo gospo, da gospoda majorja nocoj ne bo domov, ker bo prevzel službo. Ali si razumel?»

Novinec: «Razumel sem, gospod kaplar!»

Kaplar: «Kaj boš torej rekel?»

Novinec: «Slugi porečem: Gospoda majorja ne bo domov, zato prevzemi ti službo pri milostivi gospe majorici!»

Da se ne pokvari.

Oče: «Janezek, kam si dal denar iz svojega hranilnika?»

Sinko: «Kupil sem zanj piškote in jih pojedel.»

Oče: «Janezek, Janezek, kaj sem te tako učil varčevati?»

Sinko: «Ravnal sem se po nauku našega učitelja, ki nam je rekel, da se pokvari vsako blago, ki predolgo časa leži...»

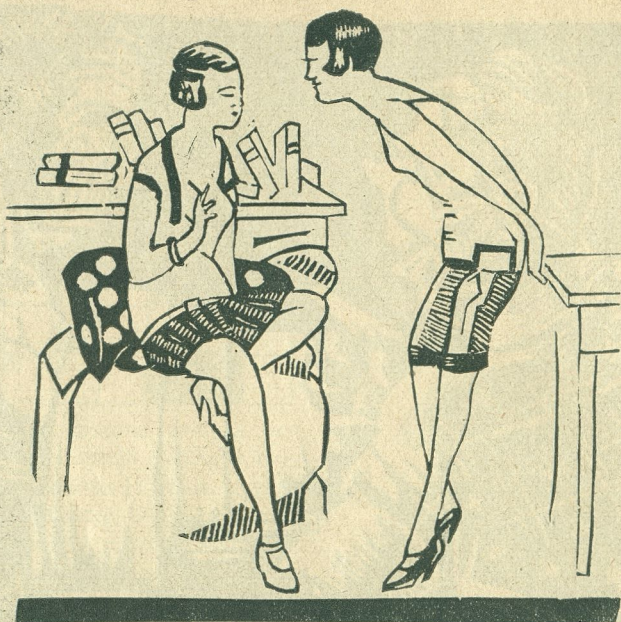
V zastavljalnici.

Uslužbenec: «Kaj želite?»

Mož: «Spat bi šel rad.»

Uslužbenec: «Tu je vendar zastavljalnica in ne hotel.»

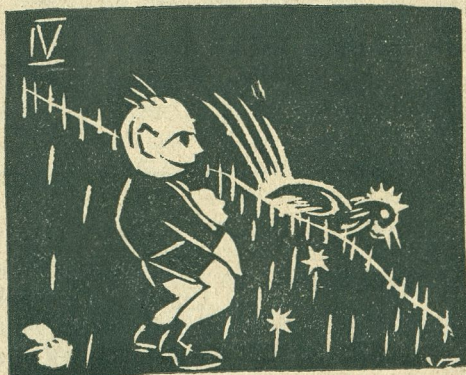
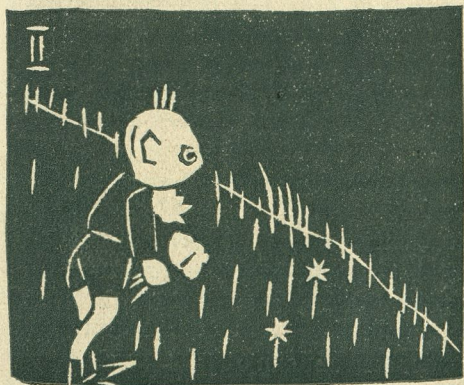
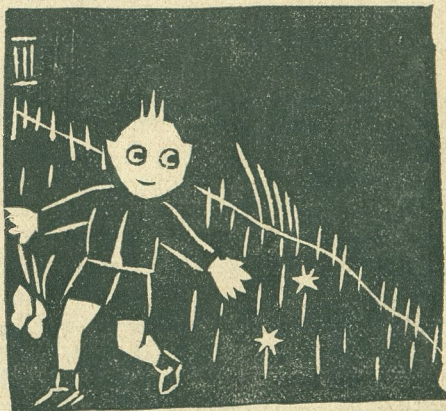
Mož: «Vem, vem, a svojo posteljo imam pri Vas...»

«Tvoj mož je torej pobegnil in ti ni pustil ničesar drugega razen svojega sinka.»
 «Niti sinka... Saj ni njegov...»

MIHEC VIDI TRAVO RASTI.

Zgodba brez besed.

Mož (se zbudi iz dolgotrajne nezavesti): «Kaj, ali sem že v nebesih?»

Žena: «Ne, še vedno pri meni...»

Obžalovalca svoje smrti si želi.

Žena (možu na smrtni postelji): «Ali se lahko poročim z drugim, če boš umrl?»

Mož (v zadnjih zdihljajih): «Kar poroči se! Bom imel vsaj eno bitje na svetu, ki bo obžalovalo mojo smrt...»

P.

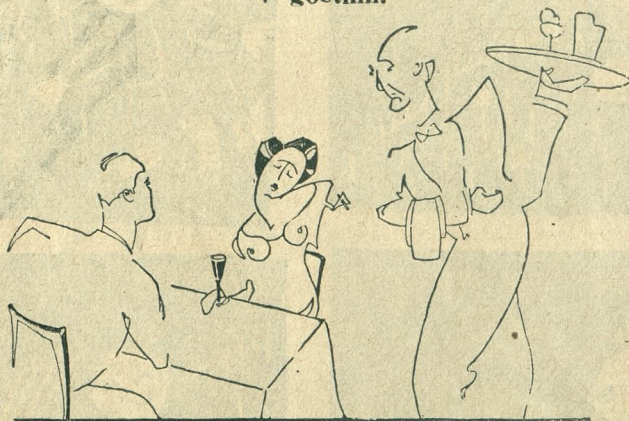
V gozdu ga je strah.

Mamica in sinko gresta po cesti proti gozdu. Nenadoma se sinko ustavi, češ, da ne bo šel skozi gozd, ker ga je strah.

Mati: «Zakaj se pa tako bojiš gozda?»

Sinko: «Ker rasejo v njem palice...»

V gostilni.

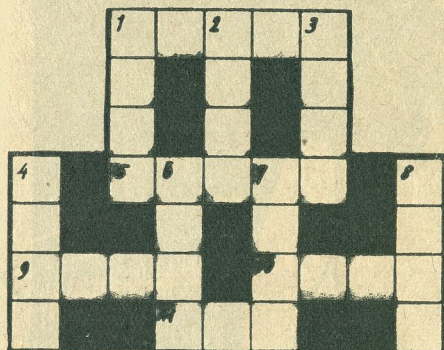
Gost: «Plačam pečenko.»

Natakar: «Dvanajst dinarjev.»

Gost: «Za božjo voljo, kaj toliko računate za pečenko, poleg katere sem našel košček umazane cunjje!»

Natakar: «Želite morda, da vam cunjjo še posebej računam?»

KRIŽANKA.

Vodoravno: 1 gozdna cvetoča rastlina, 5 redkejša vrsta vrtnih cvetlic, 9 kovaško orodje, 10 krstno ime, 11 mesec ljubezni.

Navpično: 1 duhteč bujen cvet naših vrtov, 2 druga beseda za našo zemljo, 3 snov, ki se mnogo uporablja v zdravilstvu, 4 gorovje, 6 južnoazijska država, 7 mož, ki je izdelal trojanskega lesenega konja, 8 staroslovansko božansko bitje.

Rešitev zadnje križanke. Vodoravno: 1 Vesna, 5 orkan, 9 krom, 10 Trst, 11 Ali. -- Navpično: 1 Vaso, 2 slak, 3 Amon, 4 Rakka, 6 Roma, 7 akti, 8 kita.

Darvinizem.

Gospa profesorica predava na dekliškem liceju o darvinizmu, češ, na raznih živih bitjih sedanje dobe opazujemo, da so bili pri njihovih prednikih posamezni udje mnogo bolj razviti, večji in jačji kakor pa so danes pri njihovih naslednikih. Nasprotno pa najdemo pri potomcih prabitij gotove dele telesa zopet jačje in popolnejše kakor so jih imeli njihovi predniki. Ako zadevo temeljito preštudiramo, pridemo do jasnega zaključka, da so zaostali baš oni deli, katere so omenjena bitja zanemarjala, dočim so se razvili oni organi, ki so bili bolj rabljeni.

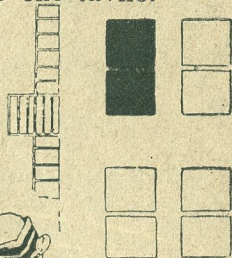
Ko svoje predavanje zaključi, pozove učence, naj ji morda povedo kake primere, ki so jim znane iz življenja. Samo ena je dvignila roko.

«Torej, gospodična, kaj sklepate iz mojega predavanja?»

Učenka odgovarja pogumno: «Najjasnejši dokaz, mislim, da so baš plesalci modernih plesov, pri katerih opazujem, da imajo po navadi precej močno razvite noge, dočim so njihove glave izredno majhne v primeri z njihovimi trupli.»

G.

Vse je enostavno.

A.: «Ali je mogoče, da Hudobivnik izhaja s svojo majhno plačo?»

B.: «To je hudo enostavno: on živi enostavno, oblači se enostavno in enostavno ničesar ne plača...»

Zaradi pomote.

Sodnik: «Lepo od Vas, gospa Hudobivnikova, da ste pozno ponoči pogumno prijeli vlomilca in ga obdržali. Samo malo preveč ste ga premikastili. Saj je ves lisast in še oko bi mu bili kmalu izbili.»

Hudobivnikova: «Seveda, seveda, mislila sem, da je prikolovratil moj stari iz gostilne...»

KLIŠEJE

VSEH VRST, ČRTNE IN AVTO-TIPIJE, IZDELUJE PO PRED-LOŽENIH RISBAH, PEROPISIH IN SLIKAH ZA NAVADEN TISK ALI ZA FINEJŠO IZVEDBO V ENI ALI VEČ BARBAH TOČNO PO NAROČILU IN V NAJKRAJ-ŠEM ČASU PO NIZKIH CENAH

JUGOGRAFIKA, Ljubljana

tiskovna in založna družba z o. z.

SV. PETRA NASIP štef. 23.

*«Pravijo, da imam obraz kakor Raffae-
lova Madonna. Res je, ona ima istotako
lepo barvano lice...»*

Konjunktura.

V trgovino pride jajčarica Špela po-
nujat 300 jajc, ali brez jajc.

Trgovec: «Torej, plačam vam jih po
dinarju. Kje jih imate?»

Špela: «Doli ob cesti v košu sem jih
pustila.»

Trgovec: «Ali se ne bojite, da vam jih
kdo ukrade?»

Špela: «Tega pa že ne more, saj imam
vsa prešteta!»

Veljko.

Prodana svinja.

Kmetica je prodala mesarju svinjo
pod pogojem, da bo mož, ko se bo vrnil
domov, tudi zadovoljen s kupčijo.

No, in ko se je mož vrnil domov, je
odobril kupčijo, vzel pero ter takoj pisal
mesarju: «Nej vejo, de mi je prodaja
moje žene prov vseč. Nej kar pridejo
po svinjo!»

Paglavec.

Vaški paglavec je zijal za Gašperjem,
ki je jahal po vasi osla. Fantovo zijanje
je razburilo Gašperja, ki se je obrnil in
zakričal nad paglavcem: «Kaj še nisi
videl osla?»

Paglavec: «Drugega vrhu drugega še
ne...»

P.

Oba se sramujeta.

Stražnik je moral gnati zanikarnega
potepina baš po glavni promenadi na
stražnico. Zaradi tega se je silno hudo-
val in jezno renčal potepinu v uho:
«Pravi sram me je, da moram med toli-
kimi ljudmi hoditi s takim capinom.»

Potepin: «Kaj mislite, da mene ni
sram, da moram iti z Vami?»